

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lukáše Hloucha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. L.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2020, č. j. 2 A 122/2017-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2020, č. j. 2 A 122/2017-31 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2017, č. j. 487/2017-160-SPR/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), ve věci spáchání dopravního přestupku.

[2] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 11. 2016, č. j. MHMP 2089979/2016/Van (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl stěžovatel uznán vinným z přestupku, neboť jako řidič motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, a dále je vinen, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) § 125c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nesplnil povinnost stanovenou v hlavě II uvedeného zákona, jelikož „dne 15. 7. 2016 v čase 02:38 řídil motorové vozidlo tovární značky HYUNDAI reg. značky X v Praze 8 po ulici Liberecká ve směru jízdy z centra

města, v místě sjezdu na ulici Vysočanská, kde hlídka Policie ČR v té době prováděla kontrolu rychlosti jízdy pomocí silničního radarového rychloměru AD9C projížděl rychlostí 115 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 111 km/h, ačkoli je v uvedeném úseku obce dle § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, dovolena nejvyšší rychlost jízdy 80 km/h. Při následné kontrole vozidla bylo zjištěno, že žalobce užil k jízdě vozidlo, které bylo podle § 40 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti, vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly. Platnost posledního osvědčení o technické způsobilosti, vydaného stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly uplynula u tohoto vozidla ke dni 26. 6. 2016.“

[3] Uvedeným jednáním stěžovatel porušil § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a spáchal tak z vědomé nedbalosti přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 (dále také „přestupek A“) a § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona (dále také „přestupek B“). Za naplnění skutkové podstaty přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byla stěžovateli podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení.

[4] Napadeným rozhodnutím bylo odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaný se podrobněji vyjádřil k námitce týkající se způsobu provedení měření v rozporu s návodem k obsluze, k níž dovodil, že prvostupňový orgán postupoval správně, pokud vycházel ze snímku pořízeného měřicím zařízením a také z ověřovacího listu. Dále k námitce týkající se povinnosti správního orgánu zkoumat, zda měřicí zařízení má úřední značky, žalovaný uvedl, že v tomto rozsahu tíží důkazní břemeno stěžovatele, a nikoliv správní orgán. Podle názoru žalovaného se jedná o spekulativní námitku. Žalovaný neměl pochyby o tom, že ověřovací list založený ve spisu plně prokázal schopnost měřicího zařízení správně měřit rychlost, pročez nebylo třeba provádět další důkazy v této otázce. K ostatním námitkám žalovaný uvedl, že není jeho povinností podrobně odpovídat jednotlivě na každou vznesenou námitku. Souhrnně shledal odůvodnění otázky viny i uložení sankce za přestupek jako přezkoumatelné a zákonné.

[5] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji napadeným rozsudkem zamítl. Městský soud konstatoval, že žalobní tvrzení o vnitřní rozpornosti v důsledku údajného uvedení porušení § 18 odst. 3 i odst. 4 zákona o silničním provozu je v rozporu s obsahem výroků rozhodnutí správních orgánů, nehledě ke skutkovému zjištění – jízdě osobního vozidla ve městě o rychlosti 111 km/h. Taktéž přestupek užití vozidla bez platného osvědčení technické kontroly je správními orgány dostatečně specifikován po stránce skutkové i právní. Soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost v důsledku nevypořádání se s námitkami stěžovatele ohledně měření. Správní orgány sice neprovedly jako důkaz návod k obsluze rychloměru, resp. tento není součástí spisu, avšak z podání zástupce stěžovatele ve správním řízení Ing. M. J. (které se jinak v identické podobě objevuje v mnoha dalších soudy rozhodovaných věcech), je patrné, že s návodem k obsluze byl stěžovatel, resp. jeho

pokračování

tehdejší zástupce, seznámen. Neprovedení návodu k obsluze jako důkazu soud nepovažuje za vadu, jež by založila nezákonnost rozhodnutí. Stěžovatelem uvedené judikáty soud nepovažuje za aplikovatelné v této věci, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018-39.

[6] Městský soud dále uvedl, že správní spis obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti, a je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhly úspěšně a snímek je hodnověrný. V posuzované věci nebyla funkce zabraňující provedení měření chybně nastaveným měřičem prokázána, vyplývá však z výše uvedené judikatury, a proto ji nebylo nutné i s ohledem na zásadu procesní ekonomie ve vztahu ke stejnému typu přístroje znovu prokazovat. Městský soud nepřehlédl, že správní orgány se vypořádaly s námitkou dekalibrace rychloměru, výměny pneumatik a provedení měření v zatáčce pouze obecně argumentem o existenci záznamu měření, avšak se zřetelem k již uvedenému identickému postupu zástupce stěžovatele v jiných věcech i k okolnostem měření má soud za to, že obecné vypořádání se s námitkami stěžovatele nezaložilo vadu nepřezkoumatelnosti, jež by byla důvodem ke zrušení rozhodnutí soudem.

[7] Městský soud konstatoval, že naměřená rychlost stěžovatele byla natolik zásadní oproti povolenému limitu v rámci skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, že jakékoliv případné odchylky způsobené potenciálně výměnou plášťů kol by byly nerozhodné pro určení viny a výše sankce. Jelikož došlo ke změření rychlosti mobilním měřicím zařízením při jízdě vozidla policie (viz údaj o rychlosti měřicího vozidla v záznamu o přestupku a vzdálenosti měření), je rádius zakřivení vozovky zcela nerozhodná veličina. Soud považuje provedené měření rychlosti za bezvadné, neboť vozidlo je na snímku zachyceno ve správné pozici, jeho kvalita je dostačující.

[8] Ani ostatní žalobní body neshledal městský soud důvodnými, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu blanketní kasační stížností doplněnou dne 1. 2. 2021 o důvody, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Většina kasačních námitek se vztahuje k přestupku A), tzn. překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

[10] Stěžovatel předně namítá, že městský soud aproboval rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský soud podle názoru stěžovatele neměl posuzovat, zda rychloměr v případě vadného měření jeho výsledek anuluje, ale podstatou této námitek bylo, že takové tvrzení žalovaného nebylo přezkoumatelné a nebylo opřeno o žádné podklady. Žalovaný tak předložil určité technické tvrzení, aniž by odůvodnil, jak k němu dospěl. Městský soud zde zhojil vadu nepřezkoumatelnosti vlastní úvahou, což mu nepřísluší. Městský soud měl tedy napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, neboť bylo založeno na nepodloženém tvrzení funkčnosti rychloměru.

[11] Stěžovatel se dále neztotožnil s názorem městského soudu, že správní orgány nemusely provádět důkaz návodem k obsluze. Správní orgány založily svůj názor o správnosti měření rychlosti vozidla na tom, že snímek z měřicího zařízení odpovídá návodu k obsluze. K takovému závěru však žalovaný logicky nemohl dospět, pokud návod k obsluze nebyl proveden jako důkaz. Není pak podstatné, zda byl návod k obsluze žalobci znám či nikoliv, ale jde o to, že nebyl proveden jako důkaz. V tomto ohledu stěžovatel poukázal na názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31.

[12] Dále stěžovatel namítl, že je nepřezkoumatelný závěr žalovaného o tom, že v předmětném úseku komunikace platil rychlostní limit 80 km/h, neboť nebylo prokázáno, že by se jednalo o silnici pro motorová vozidla. Městský soud měl napadené rozhodnutí pro tuto vadu zrušit, neboť je úkolem správních orgánů prokázat a vymezit, na jakém úseku komunikace k přestupku došlo. Podle specifikace místa ve výroku rozhodnutí není zřejmé, že by šlo o silnici pro motorová vozidla. Nelze spekulovat, zda by případné zjištění, že nešlo o silnici pro motorová vozidla, bylo ve prospěch či v neprospěch stěžovatele. Přetrvávají pochybnosti o tom, na jaké komunikaci stěžovatel skutečně jel a jaký na ní platil rychlostní limit, z čehož plynou pochybnosti o tom, zda právní kvalifikace jeho přestupkového jednání byla správná.

[13] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost také v tom, že městský soud posoudil jeho námitku ohledně rozkalibrování rychloměru z důvodu výměny pneumatik jako zjevnou snahu prodloužit řízení vzhledem k opakovanému identickému postupu zástupce stěžovatele v jiných věcech a také věcně jako bezpředmětnou z důvodu značného překročení nejvyšší povolené rychlosti vozidlem stěžovatele. Argumentaci městského soudu považuje stěžovatel za nedostatečnou a vnitřně nelogickou. Stěžovatelem byly tvrzeny a dokazovány okolnosti svědčící o tom, že došlo k chybě v měření. I zde se dle názoru stěžovatele městský soud dopustil nahrazování správní úvahy soudní úvahou. Stěžovatel poukázal na to, že dle vyjádření Českého metrologického institutu způsobuje výměna pneumatik zánik ověření, přičemž to nemůže zhojit započtení odchylky měření 3%.

[14] Podle stěžovatele se také městský soud dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, pokud neshledal jako důvodnou jeho námitku vad výroku rozhodnutí správních orgánů. Stěžovatel zopakoval, že správní orgány nevyjasnily, zda se přestupkové jednání stěžovatele událo na silnici pro motorová vozidla. Z toho plyne, že nebylo dostatečně odlišeno, zda mělo být kvalifikováno podle ustanovení § 18 odst. 3 anebo § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[15] Ve vztahu k přestupku B) stěžovatel uvedl, že z právní úpravy obsažené v ustanoveních § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, § 40 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích nevyplývá, že pokud není vozidlo provozovatelem přistaveno k technické prohlídce, nelze jej považovat za vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Z toho, že vozidlo stěžovatele v době zastavení nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti (tzv. STK), nelze dovozovat, že nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (vyhl. č. 341/2015 Sb.). K tomu stěžovatel dodal, že nezpochybňuje

pokračování

protiprávnost jednání, ale jeho právní kvalifikaci. Stěžovatel shrnul, že jako řidič neporušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

[16] Zbývající část kasační stížnosti se pak týkala nesouhlasu stěžovatele a jeho právního zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[17] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na závěry napadeného rozsudku městského soudu.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[21] Nejprve Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, ke kterému by byl povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí městského soudu je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[22] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Nejvyšší správní soud má za to, že městský soud požadavkům přezkoumatelnosti dostál, jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[23] V první kasační námitce stěžovatel tvrdil, že městský soud podle názoru stěžovatele neměl posuzovat, zda rychloměr v případě vadného měření jeho výsledek anuluje, ale podstatou této námítky bylo, že takové tvrzení žalovaného nebylo přezkoumatelné

a nebylo opřeno o žádné podklady. Žalovaný tak předložil určité technické tvrzení, aniž by odůvodnil, jak k němu dospěl.

[24] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že v předmětné věci nebyl dokazován návod k obsluze měřicího zařízení RAMER AD9C, přičemž stěžovatel v průběhu správního řízení vznesl námitky v tomto směru již ve svém vyjádření ze dne 6. 11. 2016, které bylo doručeno prvostupňovému orgánu až po konání ústního jednání, jehož se stěžovatel ani jeho zástupce nezúčastnili. Obsahově stěžovatel vznesl námitky proti způsobu a výsledku měření. Poukázal především na tzv. Dopplerův efekt s tím, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze v zatáčce s větším poloměrem než 1600m, což doložil mapkou místa měření (sjezd z komunikace Liberecká na ulici Vysočanskou v Praze). Tvrdil, že měření v zatáčce způsobuje deformaci úhlu nastavení rychloměru, přičemž navrhl provedení důkazu návodem k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006. Prvostupňový orgán na tyto námitky reagoval v prvostupňovém rozhodnutí a uvedl, že nepřikročil k výsledku zasahujících policistů ani provádění dalších navržených důkazů, s tím, že zařízení PolCam PC2006 nebylo při měření vozidla žalobce užito. Další důkazní návrhy stěžovatel vznesl v doplnění svého odvolání, kde navrhoval výsledk zasahujících policistů, návod k obsluze rychloměru, ohledání místa měření pro určení zakřivení vozovky atd. Žalovaný však další důkazy již neprováděl, neboť je považoval za nadbytečné. Uvedené hodnocení důkazů bylo shledáno žalovaným jako přezkoumatelné a dostatečné.

[25] Pokud městský soud vycházel při hodnocení správnosti měření z ustálené judikatury k fungování rychloměrů RAMER 10C a RAMER AD9C, nelze to považovat za nepřezkoumatelný postup. Ustálená judikatura vychází z toho, že oba rychloměry jsou ve většině svých funkcí obdobné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27).

[26] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 1. 2022, č. j. 10 As 182/2020-38, týkajícím se obdobné věci, konstatoval: *„Uvedené podklady ovšem nepředstavují nezpochybnitelné důkazy a nevylučují, že může dojít k poruše na měřicím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Ke zpochybnění výsledků měření však nepostačují jen obecná a ničím nepodložená tvrzení stěžovatele. Ke zpochybnění výsledku měření musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). Takové důvody v nyní projednávané věci stěžovatel neuvedl a o spáchání obou přestupků překročením nejvyšší povolené rychlosti svědčí celý komplex důkazů.“*

[27] K tomu Nejvyšší správní soud dále podotýká, že jak vyplývá ze záznamu o přestupku (výstupu z měřicího zařízení RAMER AD9C), měření bylo provedeno za jízdy zezadu ve stejném směru jízdy vozidel Policie ČR a vozidla stěžovatele. Tvrzení stěžovatele, že ke změření vozidla došlo v zatáčce a hypotéza o tom, že tato zatáčka měla větší poloměr, než je povoleno v návodu k obsluze (který stěžovatel ani ve správním řízení ani v soudním řízení nepředložil), je zcela nepodložená. Z podkladů založených ve správním spisu a následně i skutkové věty prvostupňového rozhodnutí vyplývá pouze tolik, že měření vozidla a následná policejní kontrola byly provedeny na sjezdu z ulice

pokračování

Liberecká na ulici Vysočanskou v Praze ve směru jízdy z centra města. Podrobnější vymezení místa změření vozidla a pořízení jeho fotografie (viz záznam o přestupku) chybí. Z mapových podkladů založených ve spisu je zřejmé a plyne to i z povahy věci, že předmětný „sjezd“ sice má charakter zatačky, ovšem ani zdaleka nejde o souměrný kruhový útvar, v němž by se mohly uplatnit geometrické úvahy stěžovatele. Naopak, část sjezdu představuje za odbočkou z ulice Liberecká v podstatě rovnou vozovku, která se teprve ve druhé půlce ostře stáčí k napojované komunikaci (v tomto případě ulici Vysočanská).

[28] K těmto a jiným obdobným geometrickým hypotézám a výpočtům předkládaným v obdobných věcech dopravních přestupků se Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích již vyjadřoval. V rozsudku ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018 – 39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Geometrické analýzy a matematické výpočty, které by měly rozporovat zachování předepsaného úhlu odklonu osy záznamového zařízení a radarové hlavy od osy pohybu měřeného vozidla, předkládané stěžovateli zastoupenými Mgr. Václavem Voříškem a Mgr. Jaroslavem Topolem, přitom byly Nejvyšším správním soudem opakovaně shledány nepřesnými a nevěrohodnými (viz bod [33] a [34] rozsudku č. j. 6 As 182/2019-38 a dále rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33).*“

[29] V rozsudku ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 As 485/2019 – 36, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*stěžovatel ani jeho obecný zmocněnec či právní zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti, po obsahové stránce tak výpočet nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele (viz rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, body 19 a 20, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 279/2017-44, bod 56, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018-41, bod 10, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 7. 1. 2019, č. j. 60 A 18/2016-24, bod 20, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2019, č. j. 28 A 12/2017-46, bod 43)*“.

[30] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že městský soud se touto námitkou dostatečně zabýval a vysvětlil, proč nepovažoval za nutné provést důkaz návodem k obsluze. Nedílnou součástí této úvahy je také hodnocení charakteru námitek stěžovatele (resp. jeho zmocněnce), které představuje obvyklou a v rozhodovací praxi správních soudů obecně známou taktiku zpochybnění výsledků měření rychlosti vozidel. Nejvyšší správní soud tedy tvrzenou nepřezkoumatelnost hodnocení městského soudu neshledal.

[31] Ve druhé kasační námitce stěžovatel zpochybnil, že správní orgány založily svůj názor o správnosti měření rychlosti vozidla na tom, že snímek z měřicího zařízení odpovídá návodu k obsluze. K takovému závěru však žalovaný logicky nemohl dospět, pokud návod k obsluze nebyl proveden jako důkaz. Městský soud přitom vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou s tím, že znalost návodu k obsluze bylo možno předpokládat jak na straně stěžovatele, tak i správního orgánu.

[32] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že absence dokazování návodem k obsluze může za určitých okolností představovat vadu řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé a působí nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Indicií v tomto směru je zejm. nekvalitně pořízený snímek vozidla (výstup z měřicího zařízení), příp. nepříznivé podmínky měření (počasí, teplota apod.), které by mohly za určitých

okolností způsobit nepřesnost měření či nepoužitelnost rychloměru. V předmětné věci však takové okolnosti nejsou patrné. Měření proběhlo sice v nočních hodinách, nicméně ani stěžovatel v kasační stížnosti netvrdí, že by předmětný typ rychloměru RAMER AD9C nebylo možno použít v noci (zpochybňoval tuto vlastnost rychloměru však v odvolání). Fotografie z měřicího zařízení jasně zobrazuje vozidlo stěžovatele ze zadního pohledu, tudíž není zřejmé žádné vybočení z osy úhlu snímání vozidla hlavou měřicího zařízení. Použití zoomu (přiblížení) rovněž automaticky nezakládá pochybnosti o výsledku měření. Registrační značka vozidla je z fotografie zcela čitelná.

[33] Argumentaci správních orgánů je třeba vykládat tak, že výstup z měření nezavdává pochyby o tom, že by nebyl v souladu s návodem k obsluze. Stěžovateli lze jistě přisvědčit v tom, že pokud návod k obsluze nebyl obsažen ve správním spisu ani jako podklad pro rozhodnutí, nebylo možno provádět konkrétní porovnání výstupu z měření, jak korektně Nejvyšší správní soud dovodil ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31. Na rozdíl od stěžovatele se však Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem domnívá, že tento úsudek žalovaného nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a opakovaně dodává, že výstup z měřicího zařízení žádné pochyby o kvalitě měření nezavdával.

[34] Pokud se týká tvrzení stěžovatele, že tyto pochyby měly vzniknout v důsledku jeho námitek obsažených ve vyjádření ze dne 6. 11. 2016, je třeba uzavřít, že obsahově námitky vznesené stěžovatelem žádnou reálnou pochybnost o správnosti měření nezaložily. Pokud stěžovatel odkazoval v tomto vyjádření na návod k obsluze jiného rychloměru (PolCam 2006), dokládá to jen skutečnost, že taková tvrzení náleží k typovým argumentům užívaným některými zmocněnci, kteří zastupují obviněné ve věcech dopravních přestupků opakovaně v různých věcech a k nimž náleží i zmocněnec stěžovatele. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že nebylo povinností správních orgánů v předmětné věci důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení nezbytně nutně provést.

[35] Ve třetí kasační námitce stěžovatel namítl, že správní orgány nedostatečně zjistily stav věci stran rychlostního limitu v místě měření. K tomu je zapotřebí předně uvést, že jak prvostupňové rozhodnutí, tak i napadené rozhodnutí vycházela z toho, že rychlostní limit v místě měření (tzn. na ulici Liberecké) činí 80 km/h. To odpovídá též údajům uvedenému v záznamu o přestupku, kde je tato rychlost uvedena (limit místa měření), tak i v oznámení přestupku. Rychlost policejního vozidla s nainstalovaným rychloměrem činila 79 km/h. Stěžovatel to sice zpochybňuje, ale netvrdí, jaká podle jeho názoru byla skutečná hodnota nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě měření. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že ulice Liberecká je v širším slova smyslu součástí tzv. „pražské magistrály“ (je zároveň přivaděčem k dálnici D8). Pokud stěžovatel na místě ani v průběhu prvostupňového řízení tuto námitku neuplatnil (poprvé tak učinil až v žalobě), jedná se o námitku zjevně nevěrohodnou. Není vadou správních rozhodnutí, pokud vycházela z předpokladu, že rychlostní limit byl v místě měření nastaven Policií ČR v souladu se skutečným a právním stavem úpravy této pozemní komunikace v předmětném úseku.

[36] Městský soud tedy nepochybil, pokud k této námitce neshledal potřebu provádět další dokazování a nepovažoval rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť námitka stěžovatele žádné skutečné pochybnosti o nastavení rychlostního limitu v místě měření nezaložila. Spekulaci městského soudu o tom, že pokud by neplatila v místě měření

pokračování

rychlost 80 km/h, jedná se o zastavěné území obce, a tudíž by nejvyšší dovolená rychlost logicky byla spíše nižší, což by nutně vedlo k nepříznivějšímu hodnocení přestupkového jednání stěžovatele, sice Nejvyšší správní soud nesdílí, nicméně to nepředstavuje důvod pro vyslovení nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti napadeného rozsudku. Tato úvaha je opřena o obecné pravidlo obsažené v ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kde je stanoveno, že „*v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.*“ Nicméně speciální pravidlo obsažené v ustanovení § 18 odst. 7 téhož zákona umožňuje i tento rychlostní limit místní úpravou zvýšit, a to až o 30 km/h. V předmětné věci však stěžovatel neprokázal, že by v místě měření platil odlišný rychlostní limit než 80 km/h, a tuto premisu ani účinně nezpochybnil, a proto lze uzavřít, že tato námitka není důvodná.

[37] Ve čtvrté kasační námitce týkající se údajného „rozkalibrování“ (dekalibrace) rychloměru RAMER AD9C z důvodu předpokládané výměny pneumatik na kolech policejního vozidla Nejvyšší správní soud uvádí následující. Městský soud vyhodnotil tuto žalobní námitku jako nedůvodnou s tím, že vzhledem k rozdílu naměřené rychlosti vozidla stěžovatel oproti rychlostnímu limitu (80 km/h) nemohla případná odchylka způsobená odlišným tlakem nahuštění pneumatik a jejich vzorkem vést k natolik zásadní odchylce měření, která by způsobila nesprávnost výsledku měření nad rámec tolerance (3 %).

[38] Ve správním spisu je založen ověřovací list k měřicímu zařízení výr. č. 04/0104, podle něhož byla zkouška měřidla provedena dne 3. 2. 2016, přičemž konec platnosti ověření připadl na den 2. 2. 2017, tedy jeden rok. Ke spáchání přestupku došlo dne 15. 7. 2016. Výměna pneumatik, k níž v období mezi datem ověření měřicího zařízení pravděpodobně došlo, však ještě bez dalšího nezakládá neplatnost ověřovacího listu. Z povahy věci by bylo zcela nesmyslné stanovovat platnost ověření na jeden rok, když v rámci tohoto období dochází hned ke dvojí potenciální výměně (přezutí) kol policejního vozidla. Není úkolem správních orgánů automaticky prověřovat na bázi dokazování, jestli byla kola policejního vozidla nahuštěna na předepsaný tlak a osazena takovými plášti, aby to vyhovovalo podmínkám ověření měřidla.

[39] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že správní soudy se tímto problémem v judikatuře zabývaly. Jedná se tedy skutečně o opakovanou typovou námitku používanou zmocněnci obviněných z dopravních přestupků. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje (a dokládají to i vyjádření Českého metrologického institutu předložená stěžovatelem, vztahující se ovšem k rychloměrům RAMER 10C a MicroDigiCam LTI), že změna obvodu pneumatik či hloubky dezénu (kupř. v důsledku změny tlaku nahuštění pneumatik) může mít vliv na samotné měření, je-li rychloměr instalován ve vozidle. Tak tomu je i v případě měřicího zařízení RAMER AD9C. K tomu existuje u některých měřicích zařízení též interní metodika Policie ČR (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2017, č. j. 33 A 2/2016-51).

[40] Nejvyšší správní soud se k tomuto problému vyjádřil v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2022, čj. 2 As 142/2020-33, a přímo ve vztahu k inkriminovanému rychloměru RAMER AD9C zejm. v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 2 As 322/2017-37. Z citované judikatury plyne názor, že po výměně pneumatik není nutné provádět nové ověření rychloměru. V předmětné věci navíc nebylo stěžovatelem

vyvráceno, že pneumatiky byly nahuštěny (i po předpokládané výměně) na stejný tlak a byly stejných rozměrů.

[41] Vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 14. 8. 2018 a 14. 12. 2017 (která stěžovatel předložil až ke kasační stížnosti) dokládají pouze to, že rozměry pneumatik a jejich nahuštění jsou vzhledem k přesnosti měření rychlosti vozidla relevantní. Nejde však o důkazy, které by mohly prokázat, že policejní vozidlo použité při měření vozidla stěžovatele tyto parametry nesplňovalo. Proto Nejvyšší správní soud necítil potřebu provádět těmito listinami důkaz. Navíc tyto listiny mohly být nepochybně předloženy již v řízení před městským soudem. Nejvyšší správní soud uzavírá, že ani tato námitka není důvodná, byť odůvodnění žalovaného i městského soudu mělo být v tomto ohledu podrobnější.

[42] V páté kasační námitce stěžovatel opětovně rozporoval vady výroku napadeného rozhodnutí ve vazbě na to, že neuvádí podle jeho názoru, zda se stěžovatel dopustil porušení § 18 odst. 3, anebo § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle obsahu napadeného rozhodnutí v něm není ani zmínky o tom, že by stěžovatel měl porušit ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Rovněž tak ve výroku prvostupňového rozhodnutí je jednoznačně uvedeno, že stěžovatel se dopustil přestupku A) – překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu), čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, jehož znění je také v odůvodnění obou správních rozhodnutí citováno. Nejvyšší správní soud tuto námitku považuje za zcela zjevně nepřiléhavou a nedůvodnou a sdílí v tomto ohledu názor městského soudu vyjádřený v napadeném rozsudku.

[43] Pokud v kasační stížnosti výkladem otáčí stěžovatel svou námitku nikoliv k dikci výroku a odůvodnění správních rozhodnutí, nýbrž opětovně k otázce, zda se jednalo v místě spáchání přestupkového jednání o silnici pro motorová vozidla či nikoliv, odkazuje Nejvyšší správní soud na své předcházející odůvodnění ke třetí kasační námitce. Z kontextu obou správních rozhodnutí je zcela jasné a srozumitelně patrné, že stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání přestupku A) porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[44] V šesté kasační námitce, která se týká přestupku B), stěžovatel nerozporoval zjištěný skutkový stav (propadlá technická kontrola vozidla k datu 26. 6. 2016, resp. neosvědčení technické způsobilosti vozidla), ale zpochybnil jeho právní kvalifikaci. Z toho, že vozidlo stěžovatele v době zastavení nemělo platnou STK, nelze podle jeho názoru dovozovat, že nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (vyhl. č. 341/2015 Sb.). Stěžovatel shrnul, že jako řidič neporušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

[45] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí bylo jasné vymezeno, že stěžovatel se dopustil spáchání přestupku B) porušením povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení platí, že „*řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen a) užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*“ Tím je podle

pokračování

poznámky pod čarou zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“) a jeho prováděcí předpisy. Tato norma je blanketní, tudíž je třeba vycházet z toho, že odkazuje na komplex pravidel upravujících technické podmínky provozu vozidla, a nikoliv pouze stěžovatelem citovaná ustanovení § 40 odst. 1 písm. a) a § 41 citovaného zákona.

[46] Podle ustanovení § 37 zákona č. 56/2001 Sb. ve znění účinném k datu spáchání přestupkového jednání stěžovatele platilo, že „[s]ilniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud a) pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, b) poškozuje životní prostředí nad míru stanovenou prováděcím právním předpisem, c) provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem, d) byly na vozidle provedeny neschválené změny anebo zásahy do identifikátorů vozidla, například VIN.“

[47] Na toto ustanovení odkázal žalovaný v napadeném rozhodnutí i městský soud v napadeném rozsudku. Stěžovatel předkládá takový systematický výklad vztahu povinnosti řidiče upravené v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který zcela záměrně pomíjí zjevnou sémantickou i logickou vazbu na ustanovení § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb. a nesprávně dovozuje, že nelze dovodit porušení povinností řidiče a z toho plynoucí odpovědnost za přestupek (zbytková skutková podstata § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu). Tento výklad je však nesprávný. Řidič je povinen užít v silničním provozu pouze vozidlo splňující podmínky způsobilosti k provozu, k nimž náleží podle citované právní úpravy i povinnost osvědčit (prokázat) technickou způsobilost platným osvědčením (tzv. platnou STK). Porušení povinnosti provozovatele vozidla, je-li odlišný od řidiče, lze stíhat jako samostatný přestupek provozovatele vozidla (viz k tomu Michálek, R. Správní delikty na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 129 – 135).

[48] Ani tato námitka stěžovatele tedy není důvodná, neboť právní kvalifikace přestupku B) byla v obou správních rozhodnutích provedena správně, což také takto zhodnotil i městský soud v napadeném rozsudku.

[49] Závěrem Nejvyšší správní soud k nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením osobních údajů na internet uvádí, že se k němu v případě téhož zástupce již opakovaně vyjadřoval, viz např. přípis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019-7. Nejvyšší správní soud připomíná, že se nejedná o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho zástupce.

IV.

Závěr a náklady řízení

[50] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[51] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu proto vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. ledna 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu